

DEMÉNY PÉTER

Vallomás

Megint sebezhetővé tettem magam,
belém hatol már minden furcsa élet,
védekezni megint hasztalan,
a jó sötétet felsértik a fények.

A nyugalmat felhasítják a vágyak,
szertereped, mint fázós téli kárpit,
a félelem szöszei szerteszállnak,
megtehetnék most magammal akármit.

Rezzen az éj, a félelem a számban,
a vágy a testem mélyében dobog.
A hosszú boldogságot nem találtam,
az enyém mély fájdalmak közt dadog.

Költészet Szálló

Néha el kell látogatnom
a Költészet Szállóba.

Nincs az ilyesminek leszögezett rendje,
szabályos szinuszaik,
csak egyszerűen érzem,
mennem kell, megyek.

És nem a hűség–hűtlenség
tengelyhatalmak a lényeg itt,
sem a szerelem meg a szeretet fokozatai.

A lányok és a lángok,
a zizegő éjszakák,
az ölelések sorozatgyilkossága,
a vágy sziklacsapkodása,
az odaadás szakadékaik.

A Költészet Szállóban
meglehetősen gyakori vendég vagyok,
és ha évekig feléje sem megyek,
akkor is rám köszönnek a pincérek
a reggelinél.

Nem értem

Két hónapig a mobilom nézem,
mért szeretlek, talán majd megértem,
mért hiányzol – –
mért tartom a sokat is kevésnek,
mért szeretem a te gyöngé térded,
mért szeretem a te ringatásod,
mért olyan mély a te hallgatásod,
mért rúgnám fel a csöndemet érted,
mért világít a te sötétséged

Nyelvújítás

Ha azt mondom, szeretlek,
semmit sem mondok:
egy poros szótárból
előrántok egy agyontapodott kifejezést,
mintha azt várnám, alélj el,
mert megköszöntem a vacsorát.
Jflogdum, tmloduk, aluktén –
ilyesmiket kellene mondanom,
kedves nyelvenkívüliségeket.
Légy türelmes, kérlek,
megtalálom a nyelvet,
amely képes érzékeltetni legalább,
mit adtál nekem,
mit adsz naponta,
a hiányoddal is.